

Bjørnejagt i British Columbia

Efter en lang og trættende rejse på 27 timer var jeg her endelig. Bjørnejagt i British Columbias Rocky Mountains. Vi havde nu 7 jagtdage til at finde en sortbjørn eller to i jagtområdet, der er på størrelse med Fyn.

Det var første jagtdag, kontrolskydning af riflen var vel overstået og vi (min mand og jeg) var nu på vej fra basecampen og ud til teltlejren sammen med vores guide, Rusty, i "vores" store V8 4-hjulstrækker. Humøret var højt og forventningerne store. Da vi havde kørt i nogle timer med flere stop for at tjekke skovrydninger og floddale for græssende sortbjørne, opdagede Rusty og jeg, på samme tid, en sortbjørn nogle hundrede meter fremme. Den første bjørn jeg nogensinde har set - jeg har set masser af friske fodaftryk og ekskrementer efter bjørn på vores mange jagtture til Sverige. Men set en bjørn? Nej aldrig.

Bilen blev bragt til standsning midt på grusvejen. Det skal siges, at det går fint at efterlade en bil midt på vejen her - vi kørte rundt i dette smukke terræn i 7 dage og mødte i alt 2 andre biler. Jeg havde vundet lodtrækningen om 1. chance, så nu gjaldt det!

I med patroner, kasketten ned i panden, ned med støttebenene på riflen og så af sted efter bjørnen, der havde retning lige ned mod os. Den græssede lidt, gik lidt, og standsede så op for at æde igen. Vi pürchede os stille og roligt nærmere og da der var ca. 60 meter mellem bjørnen og os, mente Rusty at det var på tide at finde en passende skydestilling. Jeg lagde mig ned og møffede mig på plads. Nu skulle jeg så endelig se en bjørn i sigtekikkerten. Men nej! Jeg havde selvfølgelig glemt at klappe kikkertbeskytterne op. Bjørnen havde tilsyneladende ingen anelse om vores tilstedeværelse, så jeg fik forsigtigt lukket dagslys ind i kikkerten, mens bjørnen fortsatte direkte mod os. Selvom sortbjørne ikke hører til de største af slagsen, så ser de altså store nok ud i sigtekikkerten, når afstanden er 55 meter og den stadig bare går lige imod én.

Endelig bestemte bjørnen sig for at vende siden til, men på en sådan måde, at hele forkroppen var dækket bag tykke grene fra et cedertræ. Øv! Nå, nu kom den frem igen og fortsatte sin vandring ned mod os. 50 meter! Så vendte den atter siden til, igen bag nogle grene. Hele forkroppen var dækket, så denne gang var det også udelukket at skyde. Endnu en gang kom den fri af grenene og fortsatte ned mod os. 45 meter! Nu vendte den siden til igen, og denne gang var der frit skud. Bang og bjørnen var væk i ét spring.

Jeg var ikke det mindste i tvivl om, at bjørnen var ramt godt. Kuglen blev placeret på bladet, lige bag skulderen, "the Danish way", selvom jeg nu bagefter godt kunne huske, at Rusty havde formanet mig om "at bjørne skyder man lige på skulderen". Dette er for at undgå at de løber langt i det meget stejle og uvejsomme terræn. Guiderne er forståelige nok ikke vilde med at gå eftersøg på en påskudt bjørn i dette terræn!

Nå, men bjørnen var i ét spring inde i den tætte skov, og jeg vidste at nogle få meter inde i skoven gik det meget stejlt nedad med store sten, klippestykker og træer på kryds og tværs. Så vi spændede op til påskudsstedet og kunne til alt held høre og se bjørnen lige inden for i skoven. Eller det vil sige, jeg kunne se en sort klump, der mavede sig af sted. Nu dukkede andre af Rustys ord op i min bevidsthed: "man skyder på bjørne indtil de ligger helt stille!" Derfor sendte jeg et skud mere af sted ind mod den sorte klump i skoven.

Et spring mere og den havnede i et hul foran en kæmpe stor sten. Død. Efter at have sikret os at den nu også var helt død ved at kaste en sten ned på den, kunne jeg kravle ned og tage mit bytte i betragtning. Hvilket smukt dyr! Helt kulsort med fin lang pels, lange kløer, der endnu ikke var nået at blive slidt efter vinterens ophold i hiet og fine tænder. Det var nemlig en ung hanbjørn på ca. 6 år, der var faldet for kuglen fra min gamle .308'er. Nu havde den også fældet bjørn. Jeg bad Rusty om at skære et nyt lille hak i skæftet ved de øvrige, der hver især symboliserer en ny

større vildtart.

Min mand havde overværet det hele i kikkerten og kom nu frem til os. Han havde haft mere feber end mig ! Stod bare der og kunne hverken gøre fra eller til.

Nu skulle bjørnen trækkes ud af skoven og skindes, hvilket skal gøres hurtigt, da man ellers risikerer at skindet taber hårene. Men der blev selvfølgelig tid til at tage de obligatoriske billeder inden bjørnen blev skindet.

Ja, det var så min debut som bjørnejæger. Jagten er vanedannende så det er sikkert ikke sidste gang jeg og riflen besøger Canada.

Som slubbemærkning vil jeg sige, at jeg havde købt licens til to bjørne, så jeg kunne fortsætte jagten i det fantastiske terræn. Og det var meget tæt på, at jeg også havde fået en fin chokoladebrun af slagsen med hjem. Der opstod dog aldrig en reel skudchance, da vinden svøbede i sidste sekund. Bjørnen reddede pelsen, men det er en helt anden historie !

PS. Min mand udnyttede begge sine licenser og fik en stor gammel sort hanbjørn og en fin, mindre, brun hunbjørn.

Indsendt af: Birgitte Agnes Larsen